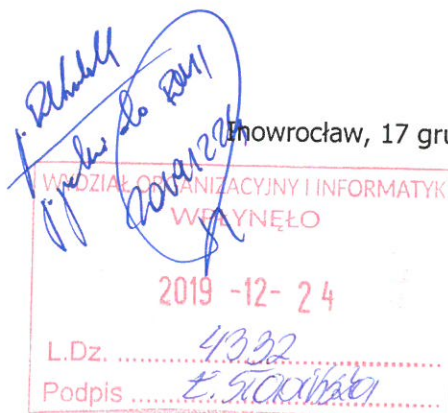

Starosta Inowrocławski
ul. Prezydenta Franklina Roosevelta 36-38
88-100 Inowrocław

AB.6740.4.240.2017.2018.2019

Schwarz
P. M. Piskorski
24.12.2019

dy 188/

Prezydent Miasta Inowrocławia
Pan Ryszard Brejza

W odpowiedzi na interpelację z 12 grudnia 2019 r. Pana Patryka Kaźmierczaka – Wiceprzewodniczącego Rady Miejskiej Inowrocławia w sprawie inwestycji pn.: „Budowa stacji bazowej telefonii komórkowej P4 wieża typu MONOBOT M-33 o wysokości całkowitej 34,3 m n.p.t. na terenie działek o numerach ewidencyjnych 1/148 i 1/152 położonych przy ulicy Emilii Plater w Inowrocławiu”, przekazaną za Pana pośrednictwem Staroście inowrocławskiemu 16 grudnia 2019 r. pragnę na wstępie zaznaczyć, że w przedmiotowej sprawie jedyną pozostająca w obiegu prawnym decyzją, która umożliwi inwestorowi budowę przedmiotowego masztu telefonii komórkowej jest decyzja nr 240/2017/2018 (znak AB.6740.4.240.2017.2018) z 8 czerwca 2018 r., którą Starosta Inowrocławski, jako organ administracji architektoniczno-budowlanej zatwierdził projekt budowlany i udzielił pozwolenia na budowę. Kolejne decyzje w przedmiotowej sprawie wydane w toku postępowania wznowieniowego nie stały się ostateczne w rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego. Wojewoda Kujawsko-Pomorski decyzją z 28 czerwca 2019 r. (znak WIR.VIII.7840.1.44.2019.GZ), uchylił decyzję Starosty Inowrocławskiego z 15 lutego 2019 r. uchylającą decyzję z 8 czerwca 2018 r. wydaną na rzecz P4 Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie przy ulicy Taśmowej 7, 02-677 Warszawa, reprezentowanej przez Pełnomocnika - Pana Marcina Majera, o pozwoleniu na budowę nr 240/2017/2018 (znak AB.6740.4.240.2017.2018) dla powyższej inwestycji i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia sprawy organowi pierwszej instancji ze wskazaniem, że organ pierwszej instancji przy ponownym rozpatrywaniu sprawy albo odmówi zatwierdzenia projektu budowlanego i udzielenia pozwolenia na budowę (co jest w obecnym stanie prawnym niemożliwe, taka decyzja była wydana przez Starostę inowrocławskiego 16 lutego 2018 r. i również została przez Wojewodę Kujawsko-Pomorskiego uchylona) albo odmówi uchylecia wskazując jako podstawę prawną art. 151 § 2 w związku z art. 146 § 2 ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (takie rozstrzygnięcie zawarte jest w decyzji z 14 listopada 2019 r.). Podstawę prawną takiego stanowiska stanowi fakt, że pomimo iż w wyniku przeprowadzonego postępowania wznowieniowego okazało się, że niewłaściwie ustalono krąg stron postępowania w sprawie o pozwolenie na budowę, to decyzja o pozwoleniu na budowę i tak musiałaby zostać udzielona (art. 151 § 2 w związku z art. 146 § 2 ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego).

Odpowiadając szczegółowo na pytania zawarte w interpelacji:

1. Nie ustala się mocy promieniowania izotropowo wyznaczonego dla wszystkich anten oraz odległości od środka elektrycznego w osi głównej wiązki wszystkich anten, analizie podlega tylko i wyłącznie porównanie parametrów dla pojedynczej anteny (wyznaczenia mocy EIRP pojedynczej anteny z uwzględnieniem miejsc dostępnych dla ludności w określonej odległości od środka elektrycznego w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny i porównaniu tej wyznaczonej mocy EIRP do mocy i odległości ściśle określonych rozporządzeniu Rady Ministrów z 9 listopada 2010 r w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko).
2. Częstotliwość (pasmo pracy) anten stacji bazowej będzie wynosiła w MHz: GSM 900/UMTS 900, GSM 1800/LTE 1800, UMTS 2100/LTE 2100, LTE 800, LTE 2600.
3. Inwestycja nie wymaga przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, zgodnie z:
 - § 2 ust. 1 pkt 7) lit. a) przywołanego rozporządzenia przedmiotowa instalacja nie jest przedsięwzięciem mogąącym zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, ponieważ równoważna moc promieniowana izotropowo wyznaczona dla pojedynczej anteny wynosi nie mniej niż 2000 W, a miejsca dostępne dla ludności nie znajdują się w odległości nie większej niż 100 m od środka elektrycznego, w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
 - § 3 ust. 1 pkt 8) lit. e) przywołanego rozporządzenia przedmiotowa instalacja nie jest przedsięwzięciem mogąącym potencjalnie oddziaływać na środowisko, ponieważ równoważna moc promieniowana izotropowo wyznaczona dla pojedynczej anteny wynosi nie mniej niż 2000 W, a miejsca dostępne dla ludności nie znajdują się w odległości nie większej niż 150 m i nie mniejszej niż 100 m od środka elektrycznego, w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny.
4. Starosta powołał biegłego, który w swojej ekspertyzie (dwukrotnie uzupełnionej pismami z wniosku pełnomocnika Wspólnot Mieszkaniowych) w sposób wyczerpujący i jednoznaczny wykazał, że przedmiotowa inwestycja nie jest przedsięwzięciem mogąącym zawsze oddziaływać na środowisko, mogąącym potencjalnie oddziaływać na środowisko, nie jest dla niej wymagane sporządzenie raportu o oddziaływaniu na środowisko ani karta informacyjna i tym samym nie jest wymagane uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia.
5. Starosta w ramach prowadzonego postępowania brał pod uwagę brzmienie art. 8 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego, jednakże już tylko kilka zacytowanych w uzasadnieniu decyzji z 14 listopada 2019 r. orzeczeń całkowicie odmiennych w swych rozstrzygnięciach od orzeczeń cytowanych we wnioskach Wspólnot Mieszkaniowych pokazuje, że orzecznictwo odnoszące się szeroko do postępowań w sprawie stacji bazowych telefonii komórkowych wcale nie jest stabilne, jednolite, ustandaryzowane. Ponadto szczegółowa analiza orzeczeń prowadzi do oczywistego wniosku, że orzeczenia te nie dotyczą tego samego rodzaju spraw, w takich samych stanach faktycznych i prawnych, ponieważ dotyczą zarówno postępowań w sprawie uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, decyzji ustalających lokalizację inwestycji celu publicznego, decyzji o pozwoleniu na budowę wydawanych na podstawie miejscowych planów

zagospodarowania przestrzennego oraz decyzji o pozwoleniu na budowę wydanych w oparciu o decyzje ustalające lokalizację inwestycji celu publicznego.

6. W mojej ocenie Wojewoda Kujawsko-Pomorski uchylając decyzję z 15 lutego 2019 r. nie brał pod uwagę jakichkolwiek niewyjaśnionych wątpliwości czy też nieścisłości.
7. Odpowiedź identycznie jak w pkt. 3. W świetle obowiązującego prawa kwalifikacji inwestycji dokonuje się tylko i wyłącznie na podstawie wyznaczenia mocy EIRP pojedynczej anteny z uwzględnieniem miejsc dostępnych dla ludności w określonej odległości od środka elektrycznego w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny i porównaniu tej wyznaczonej mocy EIRP do mocy i odległości ściśle określonych rozporządzeniu Rady Ministrów z 9 listopada 2010 r w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. Dodatkowo pragnę zauważyć, że od postanowienia Starosty inowrocławskiego z 3 sierpnia 2018 r. o wznowieniu postępowania całe postępowanie w przedmiotowej sprawie toczy się w trybie wznowienia, wobec czego pytanie czy Starosta nie powinien wznowić postępowania w przedmiotowej sprawie jest niezrozumiałe.

STAROSTA
Wiesława Pawłowska

Otrzymują:

- 1) adresat,
- 2) aa.

